





*Намалювала*  
Богдана Бондар

НАДІЙКА ГЕРБІШ

# МАНДРІВКИ З ЧАРІВНИМ АТЛАСОМ



Львів  
Видавництво Старого Лева  
2019

УДК 821-3-93  
Г 37

Кажуть, що Париж – це завжди про любов (і круасани). Тож Лука й Терезка вирушать у свою третю мандрівку з Чарівним Атласом не самі, а прихопивши з собою закохану пару.

Разом вони ласуватимуть традиційною французькою випічкою, розкриють таємниці Ейфелевої вежі й незбагненого Монмартру, прогуляються вздовж Сени, познайомляться з полотнами знаних імпресіоністів і побачать славетний Нотр-Дам.

А ще вони довідаються, чому столицю Франції називають Містом Світла і чому до неї так сильно хочеться повертатися повсякчас.

© Надійка Гербіш, текст, 2019  
© Богдана Бондар, художнє оформлення, 2019  
© Видавництво Старого Лева, 2019

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-727-2

**-Б**абусю, ну ж бо, погоджуйся! — Лука обіймав бабусю і нетерпляче заглядав їй у вічі.

Терезка також стояла поруч, дивлячись на неї таким благальним поглядом, що будь-хто інший вже давно піддався б його магії.

Тільки дідусь сидів за столом, ховаючи очі: вже сорок років він просив дружину помандрувати з ним, однак та була невблаганною.

— Діти, дайте мені чисту годину! Послухайте: якщо хочете, мандруйте з дідусем. А я йду на «бабусинське». Я вам уже казала, ми домовилися зготувати вечерю для родини переселенців.

— Бабусю, але ж ти сама говорила, що найскладніше в круасанах — тісто! А ти його вже замісила! Думаю, твої чудові бабусятка спечуть ті французькі рогалики і без тебе! — наполягав Лука.

— Тим паче, якщо тісто постоїть зайвих пів години в холодильнику, то стане лише смачнішим. А нас тут не буде рівно стільки. Тож повернешся і спечеш сама, якщо тебе *це* зупиняє, — докинула Терезка серйозно.



Дідусів кабінет наелектризувався лункою, напруженою тишею — і по хвилиночці ваганні бабуся запитала:

— Слухайте, воно ж може і не спрацювати? А що як ми застрягнемо десь поміж світами, га? Хто Мону нагодує? Як я своє зникнення — а то ж у прями́сінькому сенсі зникнення! — приятелькам поясню, ну? Тимофію, ти ж сам казав, що всі властивості твого Атласу ще не досліджені. Діти, ви зі своїм дідусем однаково дасте собі раду і навіть із міжсвіття примандруєте додому, а от мені така халепа ні до чого. З мене кепська пригодишукачка. Скільки можна вам це повторювати?

— А звідки пан Валерію тебе знає? — запитав Лука, сподіваючись підловити бабуся й повернути їй призабуту жагу подорожей.

— З фотографій і розповідей твого дідуся, — відрізала бабуся й підійшла до чоловіка на кілька кроків ближче, щоби виразним поглядом своїх блакитних очей переконати його забрати дітей в «атласні» мандри і дати їй нарешті «чисту годину».

Дідусь Тимофій загадково примружився, дивлячись на дружину. Ще пів кроку — і вона опиниться в полі дії Атласу, разом із ним та внуками. І тоді досить лише прикласти скельце... Тільки-от він ніколи не змушував її ні до чого — і зараз, на пенсії, яку вони щонайкраще проводили удвох, не зважився б на таке.

Дідусь усміхався, зачудований її впертістю. Очі йому затуманив легкий смуток, що їм так і не вдалося помандрувати з Атласом удвох.



Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,  
будь ласка, повну версію книги.